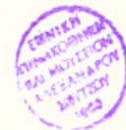

ΓΚΑΛΕΡΙ ΖΥΓΟΣ, 19 ΜΑΡΤ. - 8 ΑΠΡΙΛ. 1959

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

- 1) Δύο ἄλογα πάνω σὲ βράχια
- 2) Ψάρια καὶ κανάτι
- 3) Γυναικεία μορφή στὰ βράχια
- 4) Γυμνὸ σὲ τοπεῖο
- 5) Γυναίκα στὴν ἀκροθαλασσιὰ
- 6) Γυναικεία μορφή σὲ τοπεῖο
- 7) Ἄλογο σὲ τοπεῖο
- 8) Ἄλογο πάνω σὲ βράχια
- 9) Προμηθεὺς Δεσμώτης
- 10) Γυναικεία μορφή σὲ βράχια
- 11) Μορφή κόρης
- 12) » »
- 13) Ἄνθη
- 14) »
- 15) »
- 16) »
- 17) »
- 18) »
- 19) »

Γ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γιὰ ὅσους πιστεύουν ὅτι τὸ προσωπικὸ βίωμα ἐνὸς καλλιτέχνη ἔχει περισσότερη σημασία ἀπὸ τὴν προσήλωσιν εἰς τὴν τεχνολογίαν μιᾶς ἐποχῆς, τὸ ἔργο τοῦ Γουναρόπουλου εἶναι ἀπὸ τὴν ἀριστερότερη ἐκδηλώσει τῆς νεοελληνικῆς Τέχνης. Ἐργὸ ἀκέραια ζωγραφικὸν, πὸν πηγάζει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν αἴσθησιν πὸν τοῦ δίνει ὁ ἐσωτερικὸς του κόσμος, ἐνῶ δὲν ἀρνείται τὴν πραγματικότητά στήν ἀντικειμενικὴ τῆς μορφῆς, μᾶς μεταφέρει σὲ ἕναν δραματικὸν χῶρον ὅπου ἡ φαντασία τοῦ καλλιτέχνη ἀνασκαλεύει καὶ πλάθει τὴν ἰδανικὴν τῆς μορφῆς γιὰ νὰ τὴν φέρει ὡς τὴν ἀπόλυτην πραγματοποίησίν της. Σπάνια βρισκόμαστε ἐργὸ πὸν νὰ προχωρεῖ μὲ τόση συνέπεια, πὸν νὰ εἶναι τόσο ὄριμον καὶ αὐθεντικόν, πὸν νὰ μὴ θέλει νὰ ἐκμεταλεῖται, ἔστω καὶ σὲ ἕνα ἐλάχιστον ποσοστὸν, τὴν ἐκπλήξιν, πὸν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα πὸν κινοῦν τόσο σιγῶν τὸν σημερινὸν καλλιτέχνη. Ἐργὸ οὐσιαστικὸν καὶ σοβαρὸν καὶ στήν ἐσωτερικὴν του ὕψην καὶ στήν ἐξωτερικὴν του δομὴν, εἶναι ἕνα μεγάλο μάθημα γιὰ τοὺς

νέους τῆς ἐποχῆς μας, γιὰτὶ κλείνει τὸ ἱερώτερον στοιχεῖον τῆς Τέχνης, τὴν πίστην.

Ἀπὸ ὁποιαδήποτε πλευρὰ καὶ ἂν θεωρήσουμε τὸ ἔργο αὐτό, θὰ τὸ βροῦμε τέλειον καὶ μεστόν. Τὰ στοιχεῖα πὸν κάνουν τὴ ζωγραφικὴν νὰ εἶναι μιὰ ὁλοκληρωμένη τέχνη, τὰ βρισκόμαστε τόσο ὀργανικὰ δεμένα ἐδῶ, πὸν οὔτε γιὰ μιὰ στιγμήν δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς περάσει ἡ ὑπόψιν ἀπὸ τὸ μυαλὸν ὅτι πρόκειται γιὰ ἔργο διανοητικόν. Τὸ σχέδιον, τὸ χρῶμα, τὸ φῶς, εἶναι ὅλα βιώματα αὐθεντικὰ πὸν ἀναπτύσσονται πλαστικὰ σὲ ἕναν ἰδιότυπον χῶρον. Μέσα εἰς τὸν χῶρον αὐτόν, τὸν τόσο προσωπικόν, πὸν μᾶς ἐποβάλλει ἕνα χῶρον πλατωνικῶν ἰδεῶν κλεισμένον σὲ μιὰν ἀπροσπέλαστη γωνίαν τῆς μνήμης, συμβαίνει κάποιον μεταφυσικὸν γεγονός, εἴτε αὐτὸ εἶναι μιὰ γυναικεῖα μορφή, εἴτε ἕνα θαλασσινὸν τοπεῖον, εἴτε μιὰ μυθολογικὴ σκηνή, ἕνα ἄλογο ἢ ἕνα λουλοῦδι. Τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς φαίνεται ὡς νὰ ὑπάρχει κάποιον ἄλλου καὶ τὸ δραματοῦται τὴν τῶρα ὁ καλλιτέχνης.

Μὲ τὴν σημερινὴν του ἔκθεσιν ὁ Γουναρόπουλος ἔρχεται νὰ τονίσῃ περισσότερον ὅλα αὐτὰ καὶ μαζὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὴν δραματικὴν ὕψην τῆς δραματικῆς του ἰδιοσυγκρασίας. Γιὰτὶ τὸ ἔργο, εἰς τοὺς τοίχους του πίνακος, ξεφεύγει λίγο ἀπὸ τὴν κρυστάλλινην καὶ Ἀπολλώνια μορφήν, στήν ὁποία μᾶς εἶχε συνηθίσῃ ὁ καλλιτέχνης, καὶ παίρνει μιὰ βαρῦτητα, θὰ λέγαμε, ὑποστασιακὴν. Ἡ ὕψην πυκνώνει, τὸ φῶς γίνεται πὸν συγκεντρωτικόν, τὰ χρώματα πὸν στερεά. Χωρὶς ὁ Γουναρόπουλος νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν κλίμακα τῶν δικῶν του τόνων, πὸν εἶναι ἡ προβολὴ τῆς βασικῆς ζωγραφικῆς του εὐαισθησίας, ἀφήνεται ὡςτὸσο περισσότερο νὰ παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν ὄρασμόν του. Τὸ ἔργο λειτουργεῖ τὴν τῶρα πὸν ἄμεσα, γίνεται πὸν ὑποβλητικόν, παίρνει μιὰ ἔντασιν σχεδὸν ἀποκαλυπτικὴν καὶ μᾶς ἀφήνει νὰ εἰσχωρήσουμε εὐκολώτερον ὡς τὴν μυστικὴν πηγὴν τῆς βαθύτερης αἰσθαντικότητος τοῦ καλλιτέχνη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΡΕΛΟΣ